

Kısa Öykü Yarışması İkincisi Ceren ALPTÜRKAN ERDİL

TAŞIN AĞIRLIĞI

Tekbir!

AllahuEkber!

Teeeeekbiir!

AllahuEkber!

Son duyduğu ses bu olmuştu. Önünde durduğu kocaman yapıdan çığlıklar yükseliyor, bu vahşi güruhu engellemeye çalışan barikat gittikçe zayıflıyordu. Çevresindekiler kinle, nefretle haykırıyorlardı. Yer yer dumanlar yükseliyor; gözünü kan bürümüş arkadaşları gibi, kendisi de eline ne geçerse binaya fırlatıyordu. Dakikalar ilerledikçe çoğalıyorlar, hiç da büyüyordu. İşte tam bu sırada; özenle uzattığı çember sakalına aklar düşmüş, bağırırken ağzından çıkan salyalara engel olamayan bir adam, elindeki koca taşı fırlatmıştı. Ancak kalabalığı aşamayan taş, Yusuf'un kafasına inivermişti. Sesler, çığlıklar uzaklaşmış, görüntüler silikleşmişti. Bu sırada barikat da yıkılmış, insanlık dışı cemaat harekete geçmişti. Yusuf aldığı darbeye yığılmış, zaten yarılmış olan başını yere vurmıştı. Arkasından gelen binlerce kişi ona aldırmamış, üstelik yandaşlarının kanına bulanmış taşı alıp, tekrar ileriye atmışlardı. Üzerinden kaç kişinin geçtiğini bilemedi...

Gözünü açtığı anda, bir sedyenin üzerinde yatıyor, tüm vücudu sızlıyordu. Baş, neredeyse o kocaman taş kadar ağırdı. Sağ bacağı öylesine acıyordu ki, bağırılmamak için kendini zor tutuyordu. Binbir güçlkle elini kafasına götürdü. Saçları kan içinde kalmış, takkesi kaybolmuştu. Yeterli gücü toplayıp başını hafifçe kaldırdığında, koşuşturan, ağlayan ve inleyen bir çok insan gördü. Çoğu da o kafirlerdendi. Tepesi ve bacağındaki ağrı da olmasa, çok şükür iyiydi. Ancak bu çabası sonucunda yaraları tekrar kanamaya başladı. Onunla ilgilenen kimsecikler yoktu. Çektiği acıdan gözleri yaşararak, kendisini getiren mübarek insanları aramaya koyuldu. Ağrılar dayanılmaz olmaya başladığında, az öteden geçen tuhaf görünümlü bir hemşireye seslendi. Kadının başı bedenine göre fazla büyük, saçları da biçimsizdi. Yalvaran bir sesle:

Bacım, n'olur bi bakiver bana. Her yanım ağrıyor.

Yanına yaklaşınca, tuhaflığın sebebini anlayan Yusuf, sevindi bile. Hemşire, topladığı saçlarının üzerine peruk takmış; neredeyse yerlerde sürünen bir etek giymişti. "Oh be" diye geçirdi içinden. "Şimdi bu din kardeşim bana yardımcı olur da, sapasağlam bile olurum". Zorlukla konuşan adamın yanına yaklaşp, şöyle bir bakan hemşire ise:

Meraklanma Beybaba, birazdan seninle ilgilenmesi için erkek görevli göndereceğim.

Aceleyle gözden kayboldu. Yusuf yıkılmıştı. Burada böylece ölse, kimsenin ruhu duymayacaktı. Hemşireye de kızamıyordu ki, kendileri istemişti böyle olmasını... Artık acıdan ağlayıp, inlemeye başladığı sırada genç bir doktorun kendine yaklaştığını gördü. O gelirken ağrıları azalmıştı sanki. Başını hafifçe kaldırdı, göz göze geldiler.

Üç senedir, memleketinde doktorluk yapan Ali, sedyede yatan adamı uzaktan görmüştü. Ona yaklaştıkça, önce kıpkırmızı olan sedye, sonra da adamın çember sakalı dikkatini çekmişti. "Bu onlardan" diye geçirdi içinden. Yaraları kanıyordu. Bu, durumun gittikçe kötüleştiği anlamına gelirdi. Saatlerdir çatışmada yaralanmış yüzlerce insana bakıyordu. Kadınlar, erkekler, çocuklar... Her dakika yaralı sayısı artıyor, etraf kana bulanıyordu. Ve hepsi, bu ve bunun gibi adamlar yüzündendi. Bilmiyorlar, kandırıldıklarını kabul etmiyorlardı. Sevgiyle, sabırla değil; kinle, nefretle yoğrulmuşlardı. Kendilerinden farklı olana "dinsiz" damgası vurup, yok etmeye çalışıyorlardı. Bu sırada hızla sedyenin yanına yaklaştı ve durmadı. Duramadı. Madımak yanmaya başlamıştı. Onlarca masum, onlarca güzellik, onlarca değer yitiyordu. Yutkunamıyor, gözyaşları akmasın diye gözünü bile kırpmıyordu. Birkaç adım daha attı, durdu. Bu adamda bakmalıydı. Böyle öğretmemişlerdi ki ona! O her kim olursa olsun; yaralıydı, biçareydi. Şimdi sırtını döner de giderse, ne farkı kalacaktı. Ne gidebiliyor ne de dönebiliyordu. Anasını anımsadı. Çocukken elini kalbinin üzerine koyar "bizim Kâbemiz burası" demez miydi? Eğdiği başını kaldırıp, etrafına göz gezdirdi. Kardeşlik için, barış için, dostluk için kanları dökülenlere baktı. "Gönül sende, sevgi sende, yar sende" diye gürlendi içinden. Emindi, onlar da aynı şeyi yaparlardı mutlaka. Bu barbarlığa insanlıkla cevap vermek yakışırdı...

Yusuf, doktorun, kendisini gördüğü halde geçip gitmesiyle iyice umutsuzluğa düşmüştü. Ancak bir gariplik vardı. Genç adam, birkaç adım sonra durmuş, biraz beklemiş ve gözleri yaşarmış halde dönmüştü. Sedyenin yanına gelmiş, muayene etmeye başlamıştı. Doktor üzerine eğildiğinde, gömleğinin içinde parlayan Zülfikar, canlanmış, Yusuf'un, önce gözlerini, sonra da bütün bedenini doğramıştı adeta. Soluğu kesilmiş, tüm vücudu acıların rağmen gerilmişti. Hastasındaki gerilimi fark eden Ali, olanca yumuşattığı sesiyle "Rahat olun lütfen, biraz sonra bir şeyiniz kalmayacak" diyordu. Başından aşağı kaynar sular dökülen Yusuf da yalvarmaya başlamıştı. "Ben ettim sen etme Dohtur! Cahalız biz, bilemedik". Söylenenleri duymazlıktan gelmeye çalışan Ali'nin gözlerinde kıvılcımlar yanıyor, özünü düşündükçe hepsini södürüyordu. Elleri titriyor, benliğini ele geçirmeye çalışan, kini ve nefreti kovuyordu kalbinden.

Hasta bakıcıların da yardımıyla sedyeyi müdahale odasına götürdüler. Onu buracıkta öldürse, kimsenin haberi olmazdı. Doktordan af dilemeye devam ediyordu. "Gözünü severim Dohtur Bey, n'olur acı bana, bilseydim..." Bu konuşmalar Ali'nin daha çok canını sıkıyor, ama belli etmemeye çalışıyordu. Yusuf, yaşadıklarına inanamıyor ama her dakika rahatlıyordu. Bu adam ona zarar vermeyecekti. Hem de kendisinin yaptıklarına karşılık... Odaya giren çıkan onlarca insanı görüyor, yüreği yanıyordu. Ne yapmışlardı? Ne için...

Ali, kısa sürede, hastasının tüm yaralarını sarmış; başına da dikiş atmıştı. Ağrı kesiciyi de verince, artık evine gidebileceğini söyledi. Yusuf yüzünü yerden kaldıramıyor, bu kadar veballe nasıl yaşayacağını düşünüyordu. Yetmezmiş gibi, Ali, koluna girip yürümesi için yardım ettiğinde ağlamaya başlamıştı. Yüzü hep yerde kalacaktı...

Hastanenin dışına çıktıklarında taksi aramaya başladılar. Bahçede birçok insan ağıt yakıyordu. Madımak'ta otuz beş cana kıyılmıştı. Ardındaki binlercesi de bu yolda ölmeye hazırdı. Doktor, Yusuf'u taksiye bindirirken, gözyaşlarını tutamadı. İçinden çığlık çığlığa bağıyordu: "Eğer insan isen ölmezsün, korkma!"

Onları sonsuza değin kimse unutmayacak...